

landet. Jeg er ikke enig med mange af de Herrer om den Maade, hvorpaa vi skulle forsvare Fædrelandet, men naar der er Tale om at forsvare Fædrelandet, da er jeg ligesaa varmt slønde som nogen Anden. Jeg staa selv her som Deltager i Krige og har Sønnen, der kunne komme til at deltage i saadanne — vi vide jo ikke, hvilken Dag vi kunne faae Krig, det kan maaste desværre være nærmere, end vi tænke os — og jeg vil da spørge: Er det ikke en ubehagelig Tølelse at gaa Fremtiden imøde med, naar man har Bevidstheden om, at man nok kan faae Lov til at udøve sin Pligt mod Fædrelandet, der kan gjælde det Dyrebareste, men at man er meget usikker paa at faae, for ikke at sige aldeles vis paa ikke at faae Erstatning af Staten for lidte Tab, som ikke ligefrem kunne bevises i Tab af Lemmer? Jeg vil henstille, om dette er Midlet til at styrke Nationalsjælsens, efter min Betragtning er det ikke Tilfældet. Jeg vil ikke nævne med, at man henviser til den finansielle Side af Sagen — den meget ærede Finansminister har ganske vist ikke talt et Ord derom, men jeg ved meget godt, at der er Mange, der ville affrættedes derved. Derfor tillod jeg mig tidligere at nævne en Sum af indtil et Par Millioner Kroner, og jeg har en Tølelse af, at der ikke vil være ret Mange i denne Sal, der ville lade sig affrætte fra at udgive selv en betydelig Sum i dette Niemed. Det er jo dog Noget, der kan overføres. Denne Udgift vil jo tage af Nar for Nar, indtil vi staa overfor nye Begivenheder af samme Art, det er en anden Sag, her taler jeg kun om, hvad der er flet i den sidste Generation. Om det skulde medføre en Udgift for Statskassen af et Par Millioner i nogle Aar, en Udgift, som tager af, indtil det Hele forsvinder, anser jeg ikke for at være af nogen Betydning, der burde afholde os fra at komme vore lidende Medborgere i den Klasse, jeg her omtaler, tilhjælp. Og at der er ikke Faa, men Mange, der ere lidende og ogsaa endnu maa henleve deres sidste Tid paa Fattiggaaarden, som burde komme i Betragtning paa den af mig omtalte Maade, det er aldeles vist, og det er derfor, at mine Medforespørgere og jeg have filltet denne Forespørgsel, men jeg beklager, som sagt, at vi ikke, ialtsald ikke paa dette Tidspunkt af Forhandlingerne, ere komne til Klarhed over, hvorledes man skal raade Bod paa dette Forhold.

Finansministeren (Estrup): Jeg antager dog, at den ærede Ordfører for Forespørgerne ikke kan mene, at Invalidebestyrelsen, og endnu mindre, at Finansministeriet skal opsoge saadanne Invalider, som ikke hidtil have faaet Understøttelse. Altsaa, om det ærede Medlem kender Mand i sin Kred, som han mener burde have Invalideforsørgelse, releverer dette jo aldeles

Intet ligeoverfor dette Spørgsmaal, forsaavidt de ikke paa rette Maade have søgt at faae Invalideunderstøttelse. Først, naar de have søgt derom, og det er blevet dem afflaaet, først da kunne de benyttes som Exempler paa, at Lovgivningen ikke er tilstrækkelig i sin Rækkvidde, eller at dens Anvendelse er flet. Jeg kan selvfølgelig paa ingen Maade negte, at der kan være Mange, der lide af Bestadigelses, hidrørende fra militær Tjeneste, uden at have faaet Invalideforsørgelse. Det har jeg ikke benægtet; selvfølgelig kan jeg heller ikke bekræfte, men jeg kan kun sige med Bestemthed, at det hverken er Lovens eller Administrationens Skyld, forsaavidt disse ikke paa rette Maade have søgt om at faae Understøttelse. Naar de omvankende Musikanter atter ere blevne nævnte, maa jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at forsaavidt de have mistet Arm eller Ben i Krigen eller militær Tjeneste, have disse omvankende Invalider utvivlsomt Invalideforsørgelse, efterfom de da ere ligefrem berettigede dertil; have de ikke faaet den, hidrører det fra, at de ikke have krævet den. Naar den ærede Ordfører forment, at hæderlige Folks Vidnesbyrd maatte veie ligesaa meget som den lægefyndige Autoritets og — jeg tror ikke at misforstaa ham — naar han egentlig mente, at fordi de havde haat Leilighed til at kende Manden hjemme gennem længere Tid og iagttage ham, maatte deres Formening være endnu sikkrere end Lægens, idet denne kun ser ham, ved Undersøgelsen, saa tror jeg dog, at det ærede Medlem ialtsald maa have ment dette med væsentlige Begrænsninger. Jeg kan dog for Exempel ikke antage — for at jeg skal minde om et af de Tilfælde, jeg nylig gjorde Thinget bekendt med — at det ærede Medlem mener, at en Ikk-Læge, f. Ex. Sognets Præst, skulde kunne have den samme Formening eller en lige saa vel begrundet Formening om, hvorvidt den Diensthjædom, den paagjældende Mand nu led af, kunde tilskrives Feltlivet, eller om den Svimmelhed, en anden af dem, jeg nævnte, nu 30 Aar efter lider af, kan tilregnes Studsaaret og saa fremdeles. Jeg tror, at det ved nærmere Undersøgelse vil vise sig, at det er de allerfærreste Tilfælde, hvor Lægmandens Formening om Forholdet mellem Bestadigelsen og den nuværende Lidelse overhovedet kan have nogen Betydning, men at det kun kan afgjøres af den lægefyndige, ingenlunde alene af den Læge, som er Bestyrelsens Konsulent, men overhovedet af lægefyndige Folk. Naar jeg før kun har nævnet Tilfælde, der have fundet Afgjørelse i Finansministeriet, Tilfælde, i hvilke man har set bort fra Tilveiebringelsen af et strengt Bevis for Forbindelse mellem Bestadigelsen og Lidelsen, hidrører det selvfølgelig fra, at kun saadanne Tilfælde ere mig bekendte. En Ytring af den ærede Ordfører kunde forstaaes paa den Maade, at ogsaa Bestyrelsens Beslutninger bleve indstillende til Finansministeriet saaledes, at Finansministeren altsaa